

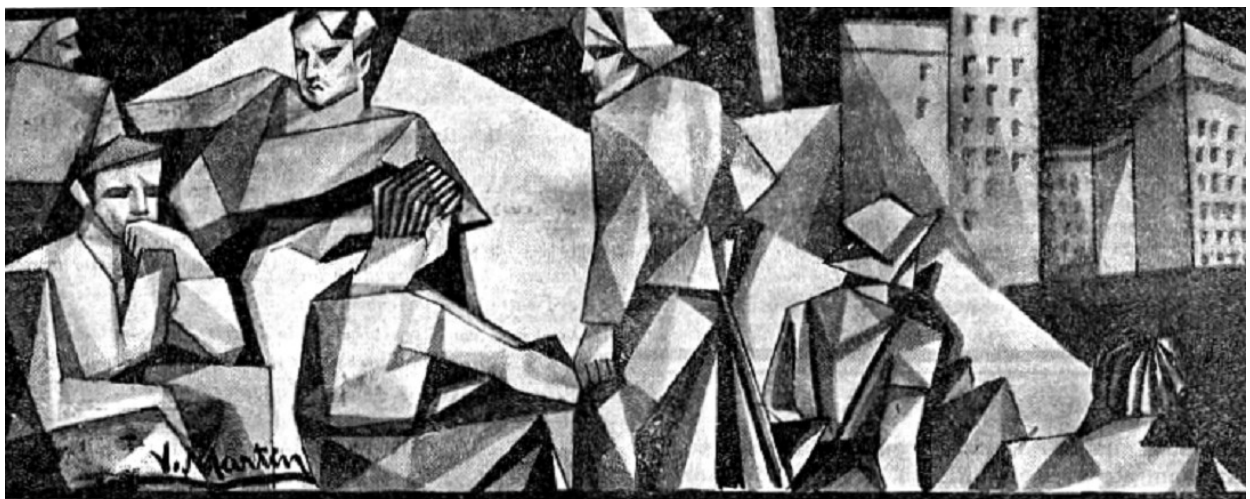
Donato Murciano Argilés
Un anarquista, com cal,
de Badalona

Donato Murciano Argiles havia nascut en Cuervo, Terol a 1897. Era fill de Justo i Isabel, i en els anys trenta vivia al carrer Alfonso XII nº 147 de Badalona: tot i que també tenim una altra adreça a Arrabal 40, 42 1º; per el que és probable que foren habitatges en diferents etapes.

Tenia l'ofici de fogoner en la fàbrica de ceràmiques de Montgat, i era un home ja bregat en les històries de lluita del moviment llibertari, de Badalona i bona part del Maresme baix; sempre acompanyat d'altres grans badalonins com eren Joaquim Aubi Casals, que tenia el àlies de "el Gordo" i com Jaume Dam Puigdollers.

En els anys trenta amb l'arribada de la República, eren la gent que va assumir a Badalona la lluita de la coneguda "Vaga de Lloguers de 1931" un cop constituït el Comitè de Defensa Econòmica. Es feien assemblees del sindicat de la CNT, en diferents indrets, i barris per fer arribar la queixa als obrers i les companyes que cuidaven el manteniment de l'habitatge.

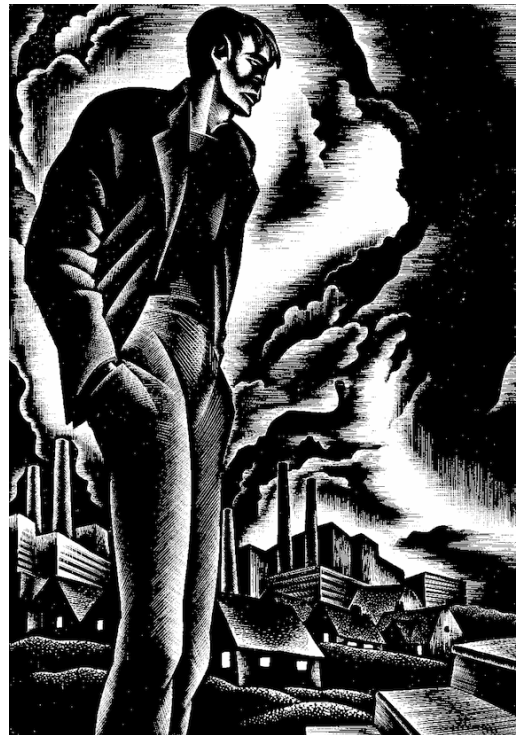
A Badalona i Sta. Coloma de Gramanet el moviment llibertari va tirar endavant varies propostes com, per exemple, impulsar una sèrie d'iniciatives per pal·liar la fam de la gent del "paro forçós", de l'època, que consistien a assumir els treballadors i els empresaris amb petites quantitats per suplir la fam a la ciutat de Badalona, a través de petits impostos gestionats per l'Ajuntament de Badalona o St. Coloma. Allí a on hi havia 15 treballadors s'assumissin dues treballadores de més.

Però la patronal, com sempre, esquivava qualsevol iniciativa que requerís una despesa econòmica. La burgesia després de la seva interpretació, de l'exposició internacional ja tenien clar què, no feien falta obrers a la gran ciutat de Barcelona i comarques, per allò que, preferien deportar-los, com així feien

Per contra, els companys llibertaris de l'època, tenien grups d'afinitat que, com deia en García Oliver, castigaven l'egoisme de la burgesia. Així, a Badalona Joaquín Aubi tenia el seu grup i plantava cara a la vida, i feien expropiacions a la gran banc. Probablement en Donato Murciano, l'havia acompanyat amb algunes ocasions.

També cal recordar aquell Primer de Maig de 1931, quan en Joan García Oliver parla de la Bandera vermella i negra, que, per primera vegada apareix en un escenari de lluita relacionant la bandera amb la CNT i el seu anarcosindicalisme. Bé aquell, 1r de maig de 1931 en què l'encarregat d'organitzar el míting serà el sindicat de la Construcció de la CNT. Tot serà dirigit en la línia que marca el "Comité de Defensa Económica" que l'únic interès que en aquell moment té, és la reducció dels lloguers a Barcelona i els pobles del voltant, com Hospitalet i Badalona i més enllà, on el paro es força important i les despeses familiars són diabòliques. Cap al final del míting els obrers amb gran entusiasme marxaren en direcció a la plaça de la República per entregar a Macià les seves reivindicacions, però foren rebut a trets per la policia. Tot i que el periodista Paco Madrid assegurarà que no hi havia cap força d'ordre vigilant la plaça, van haver-hi aldarull i un mort que casualment, era un policia. Per la resta, hagueren aldarulls per bona part de la ciutat, contusionats i les primeres detencions com per exemple un home de la construcció com era Manel Damians Arturo.

Ja tornem a començar malament. Feia quinze dies que estaven sortint els presos de les presons pel tema de l'Adveniment de la 2a República, i de nou, el càstig contra els de sempre, aquells que volen viure del seu ofici, i sobretot no ser manipulats.

Referent a Donato Murciano per al moment desconeixem si va arribar a passar per Via laietana 43 en temps de la república; el que si sabem que si van passar d'altres, per exemple el nostre estimat García Oliver, o Manel Damians, Joaquín Aubi, José Campuzano que tots ells van patir les proves de Linch -tot i abans de

l'arribada del SIM comunista i poc més tard la policia del regiment feixista del franquisme-. Foren molts aquells que van tenir la mala experiència de conèixer, com es deia abans, "El Molino sangriento" i ara "El cau de la Bèstia". Entenien molt bé de quin costat de la vida estaven.

Bé, tan Joaquim Aubi, com Jaume Dam, com Donato Murciano se sap que eren membres de la CNT-FAI de Badalona, altres que sabem van estar aquells dies pels carrers de Badalona el juliol de 1936, i van sortir al carrers per defensar la República, però també per fer la revolució eren, homes badalonins.

Molts d'ells van acabar davant l'escamot d'execució al Camp de la Bota a partir del 39, com Santiago Alonso Elías, conegut per "Trampa", que treballava a la fàbrica Metalgraf; Raimundo Alonso Martínez de professió paleta nascut a Crespo Ávila; un altre de professió paleta era Enric Alzamora Casanovas; com el seu germà Joaquim que era modelista; Lluís d'Argila, que era el secretari de la Federació Local de Badalona; Federic Balengri González; Ginés Belestegui Vivancos, nascut a Mazarrón , Múrcia; Jaume Berenguer Llorca, (vivía en Montgat); Antoni Blaya Méndez nascut a Lorca Múrcia de professió fogoner; Joan Bofill Pagés; Ángel Carboneras Escobar,(arriba a formar part de l'equip d'investigació d'Escorza); Pere Casino Soriano, nascut a Castellfort, Castelló,tot i que d'altres diuen que va néixer a Xelva València; Francesc Crisol Sosa; Josep Díaz Belmonte, nascut a Vélez Rubio, Almería; Antoni Díaz Carrillo, treballador de Telefónica, nascut a Antequera Málaga; Blas Díaz Romero nascut a Vélez Rubio, Almería; Vicens Dorca Comas, nascut a Alzira València; Estebán Ducat Martínez nascut a Alzira València; Estebán Font Jorba, de professió Forner; Francesc García Espinosa, nascut a Mazarrón, Múrcia,i que a Badalona treballava al sector del Metall; Antoni García García, nascut a Mazarrón, Múrcia, tenia la professió de tintorer; Andrés García Moreno, nascut a Fuente Álamos, Múrcia, tenia la professió de fuster; Ángel Gil Silvestre nascut a Jaca, Osca, va ser jutja municipal de Badalona; Melitón Giménez Berruezo; Joan Ginel Romero, nascut a Almería; Miquel Guirao Segura, nascut a Velez Rubio; Joan Guixà Segura, nascut al Bruc, treballava de fogoner i també de xofer; Manel Isamat García, nascut a Haro Rioja; Laureano Ligeró Galindo, de professió mecànic havia nascut a Montgat; José López Navarro nascut a Albatana, Albacete; Francesc Lorca Cuadrado, nascut a Lorca, Múrcia; Francesc Marimón Codín, tenia el alies de "Colltort"; Joan Mariné Badía nascut a Sant Boi de Llobregat; Antoni Martínez Aznar, nascut a Mazarrón, Múrcia; Ferran Martínez Bernabé, nascut a Mazarrón , Múrcia; Salvadó Martínez García nascut a Jumilla Múrcia; Joan Martínez López, nascut a Vélez Rubio, Almería; Francesc Martínez Martínez acusat de ser guardià de la txeca de Badalona; Francesc Mas Valdavell; Alfons Méndez Pérez, nascut a Múrcia; Joan

Montesinos Castellanos nascut a Huerca Overa, Almería; Josep Niubó Campins; Antoni Pardo Martínez nascut a Totana Múrcia, treballava com a conductor de Tramvies; Agustí Pérez Frías nascut a Castroverde, Lugo; Joaquim Planas Nadal, nascut a Vilafranca del Penedés; Ramon Prospero Querol nascut a Mirlata València, de professió mecànic ajustador; Antoni Puig Riera, de professió Matalasser; Silvestre Ramón María, nascut a Vélez Rubio, Almería, treballava de xofer de l'Ajuntament de Badalona; Bernardi Ramos Luis, Josep Romeo Soriano nascut a Ordué, Osca; Joan Romero López nascut a Xelva, València; Sebastià Romero Pérez, nascut a Jumilla, de professió serrador; Artur Sanfelimón Amela, de professió pescador; Josep Sayas Cosin, nascut a Xelva València de professió cordeler; Antoni Sedó Ana, tenia al·las "Setesquenes" era el director de la revista "Som hi"; Joan Soler Gallego nascut a Mazarrón Múrcia; Joan Tusell Sithà al·les "Cabañetas"; Ricard Valero Torrero, nascut a Utiel València; Rafa Vidal Serra, nascut a Ulldecona.

Tot ells que vivien a Badalona o el baix Maresme, acabaren els seus dies afusellats al Camp de la Bota, a més de Miguel Sanz Matamorós, de professió plumista, afusellat a Girona.

Antoni Blanco Blanc era nascut a Osca, va poder exiliar-se. Detingut a la línia Maginot fou enviat al camp de Güsen a on va morir al camp d'extermini; als anys 30, treballava a "Can Cros" de Badalona.

Però també, cal saber que a l'iniciar-se-hi la revolució del proletariat en armes, va ser, Donato Murciano Argiles un dels milers d'obriers del poble de Barcelona que van assaltar caserna de Sant Andreu, replet d'armes de l'exèrcit; prop d'uns 30000 fusells i la seva munició.

També, sabem que va ser un dels homes més actius d'aquells dies a Badalona, juntament amb Aubi, el conegut pel «Gordo», i després coordinant amb Aurelio Fernández Sánchez van començar a dissenyar les patrulles de control de la seva zona, Badalona, a on havia un bon grapat de quinta columnistes que havien de vigilar i detenir, tot i tenir la consigna des del Comitè de Milícies Antifeixistes, que tinguessin mesures. Tota la premsa

internacional estava pendent de com actuava la nova policia, diguem revolucionària.

Un altre aspecte que calia saber era i conèixer l'article de Pedro Cané, que solament tornada la República el 1931 publica un article a la premsa llibertaria local "La Colmena" el nom i la ressenya dels 16 assassinats anarcosindicalistes dels temps de la llei de fugues. Eren dades que restaven en la memòria dels llibertaris i de les famílies dels assassinats. O el continuat ritme de sinistralitat a les grans empreses com la Companyia "La Badalonesa SA" relacionada amb el petroli i quitrans, a on hi havia molta sinistralitat, i els obrers tenien la mirada posada, en els mateixos empresaris que no posaven les eines per evitar aquests continus desastres, era un sector amb molta mortalitat. Per això a "La Badalonesa SA" se la coneixia com "La Malvada".

Però sens dubte hi havia molta recerca a fer en espais tan industrials com Badalona a on havia dut, un seguit de fàbriques; com foren per exemple alguns industrials falangistes. En aquest cas, sembla ser van assenyalar l'industrials Humet, i Santiago Domènech, que sens dubte eren homes de la dreta reaccionària del moment. També als militars, tinent de la guàrdia civil Amador Anguico Zudaire i el capità dels carabiners Torralba; aquest dos foren entregats en el seu moment a les patrulles de control que hi havia a l'estació del Nord de Barcelona i van aparèixer poc temps després morts.

També deien que Donato Murciano, havia participat a Badalona en l'incendi de més d'una de les esglésies i convents de la ciutat; i segons sembla va participar en els registraments de diversos habitatges de la burgesia de Badalona, bona part d'ella amb concomitància amb la falange i favorables al moviment nacional que dirigien els generals colpistes. Així també, diuen les males llengües que va expropiar diners de Ramon Poch, mil pessetes, a Eusebi Miralles, unes dues mil pessetes de la seva casa de la «casa de mar», a Pere Andreu del Restaurant Miramar, unes tres mil pessetes també sembla que, va estar-hi a casa del metge Botey, un altre dels que va ser remenada l'Habitatge, també una altra de les cases assenyalades, va ser la del senyor Munell, per si tenien alguna cosa amagada, també el forner Comins i el tintorer Argemí.

A les patrulles de control Donato Murciano va estar-hi fins a l'inici de 1937. D'altres delators, l'assenyalaven com un anticlerical, que en aquell moment era quasi sinònim de cremar esglésies.

En aquell moment Asens i Aureli eren els homes forts de les patrulles de control a Barcelona, Donato per un temps anava d'escolta encara que el seu àmbit era sens dubte Badalona amb Audi, Jaume Dam i altres que era la zona que bé coneixia.

Sembla que durant uns dies, Donato Murciano va estar acompanyant a Josep Asens Giol que tenia un càrrec de responsabilitat en les patrulles de control, on ell li feia d'alguna manera la cobertura. També estaven en aquesta cobertura els companys Aubi, Montalegre, Costa, Ventura "pierna larga" i els amics badalonins Rizal Robert, Quequilla Millet, que pertanyien a les patrulles, bé de Badalona o Barcelona. Desconec per al moment si va marxar el novembre de 1936 amb Asens a l'estranger, pel negoci d'armament que tant es necessitaven els anarquistes.

Les mateixes males llegendes sortides el 1939 del "Cau de la Bestia" de Via Laietana 43, l'assenyalaven com a participant de certes converses de Bar a on diuen que en una ocasió, el seu company Aubi va contar de Donato Murciano que un dia al poble de Tiana, de nit es va creuar amb un pagès, i preguntar "a on anava" i el pagès li va dir que a dormir. Li va fotre quatre tirós i va comentar "ara dormiràs per sempre". Aquestes sembla que va sortir d'una tertúlia del Bar "Vidal" de Badalona, però no potser res més que embrutar l'actitud dels llibertaris. Així n'hi ha per a sucari-hi pa, sempre denigrant tot allò que té aparença d'anarquisme o llibertari, això és inversemblant, res més que per furgar en la ferida.

A Donato Murciano Argiles, l'assenyalaven perquè havia estat buscant un tal Bruno, treballador del sector del Vidre que havia estat del sindicat lliure. Sabia que vivia al barri de la Barceloneta i allí va preguntar a la companya d'en Bruno i va treure-li a on s'amagava. Assabentat que estava a casa d'un pagès de Tiana, no va parar fins que el va trobar. Després va passar el mateix amb un altre

quintacolumnista, un tal M Mongay del sometent, que arriba a ser caporal i també pistoler del sindicat lliure. Per acabar en aquest capítol citar un altra de les frases de Joaquim Aubi referent a Donato Murciano, que deia: "a mi em diuen el tocinaire però aquest ha matat més en aquesta guerra, molt més que jo".

Crec que en acabar la guerra civil, Donato no va tenir temps de marxar a França i va ser detingut, al front d'Aragó. De fet va anar-hi a parar al camp de concentració d'en San Juan de Mozarrifar, Saragossa, molt a prop de les aigües del riu Gállego, on va tenir una primer "cacheo" amb la Brigada Polític social el 5 de maig del 39. Tres dies després va ser enviat amb corda de presos fins a Badalona, i d'allí, a la capitania general de la quinzena regió militar, d'on es va enviar un missatge a l'alcaldia de Badalona avisa'ns que Donato Murciano Argiles anava des d'aquesta localitat de Barcelona fins a Badalona. Entenem que anava amb corda de presoners, parla el telegrama de permís provisional, però crec que probablement amb escolta de la guàrdia civil.

En el procés, era la Causa 353 "Consejo de guerra permanente sumarísimo", Donato fou condemnat a mort i Jaume Dam Puigdollers a cadena perpetua. Francesc Porta a vint anys de reclusió temporal, Césarea Gil Fernández a quinze anys de reclusió temporal, Josep Bosch Daniel , Jaume Corcoll Termes , Francesc Carrasco Guillen, Jaume Castro Canals, Jaume Berenguer Llorca, Juan Duran Planas, María Faig Conte a dotze anys de reclusió major. Camila Coll Piquer, a nou anys de presó major, i absolts foren Luisa de Bernardo de Quirós, Miguel Framis Privat, seran posats en llibertat l'u de juliol de 1939.

La notificació de la pena de mort a Donato Murciano fou el 26 de juny de 1939, el feixisme feu signar el vistiplau de la sentència a la dona del capità de carabiners Jesús Torralba que el jutge assenyala com un dels principal autor d'aquell fet, així Juana de S.S. de quaranta-dos anys, que viu al carrer Aribau 16 principal de Barcelona, signa els fets sobre la mort del seu marit aquell 19 de juliol de 1936, que va haver-hi un aixecament feixista a tota Espanya. La mort d'aquest Carabiner algun falangista va decidir que havia estat en Donato Murciano.

Es dona el cas, que en un mateix judici hi ha diverses causes i en conseqüència diferents situacions a jutjar. Així per exemple Jaume Berenguer Llorca està dins de la causa del sumari 5989, i havia nascut a Benidorm el 1911. Era fill de Jaume Berenguer Berenguer i d'Angels Llorca Fernando, que havien vingut a Catalunya buscat un lloc de treball per viure una mica del seu treball. Jaume Berenguer en el 1936 estava vivint a Montgat a on es guanyava la vida treballant a Montgat i inscrit a la CNT, a partir de juliol d'aquell any entra a formar de l'ajuntament revolucionari de Montgat. Després es va fer voluntari per formar part dels companys llibertària que guardaven la costa amb les bateries que tenia camuflades per defensar la costa d'avions o vaixells del feixisme, que venien a bombardejar la costa catalana. En acabar la guerra fou detingut el 18 d'abril de 1939.

Un altre dels detinguts i processats aquell mateix dia era Josep Bosch Daniel. Havia nascut a Vilanova i la Geltrú el 1905, pel que tenia trenta-un anys, el 19 de juliol del 36. De professió cambrer i cuiner, vivia amb els seus pares al carrer Valentí Almirall 13, 2º de Vilanova amb els seus pares, Josep i Teresa. Durant els anys 30 es dedicava a vigilar els viatgers que arribaven a l'estació del ferrocarril a Vilanova i la Geltrú i els acompanyava fins a l'hostal on treballava que era "Hotel Ideal".

Segons sembla, el 1937 havia comprat un terreny per fer una horta davant de la fàbrica d'aigües i en l'actualitat Rac Miguelet, va efectuar la compra amb 4000 pessetes, un rellotge amb la seva cadena d'or. Hi havia un personatge conegut com a "Chamitos de Musclaya" i un tal Paco, que eren molt amics o afins de Josep Bosch, sempre anaven junts.

No havia passat un mes d'acabar la guerra a Barcelona que ell, en Josep Bosch Daniel ja estava detingut i comencen els interrogatoris el 24 de febrer de 1939. Era un home que ja en els temps del pistolisme, plantava cara als pistolers del Sindicat Lliure i això, els falangistes no podien oblidar-ho. Estava acusat de fer servir les estàtues religioses per encendre el foc per cuinar, o sigui utilitzava els símbols religiosos com a llenya, i amb aquesta llenya preparava suculents menjars per la gent de les patrulles de control, de Vilanova i la Geltrú. Això segons sembla, era tot un sacrilegi, reciclar, estava molt malt vist. Juntament amb altres

detinguts el 18 de maig de 1938, varen ser traslladats des de la presó de Vilanova i la Geltrú fins a la Model de Barcelona amb corda de presos, caminant per les costes del Garraf.

Un altre dels Jutjats aquell dia fou Jaume Dam Puigdollers. Era nascut a Roda de Ter, Barcelona el 1899, fill de Miquel i Antònia, i el 1936 vivia al carrer Roger de Flor 137 baixos de Badalona. Estava afiliat a la CNT de Badalona sindicat del Tèxtil i Fabril, però també tenia el carnet del PSOE. Ja el 1918 va participar en el congrés regional de la CNT a la barriada de Sans els dies 28,29,30 i 1 de juliol. A on realment la CNT va començar a organitzar el conegut com la construcció de la societat "Paral·lela". En Jaume Dam estava en aquella època en la cooperativa de Badalona "La Moral", el 1931 et trobem juntament amb Aubí i altres companys en les lluites per la rebaixa dels lloguers, amb el "comitè de defensa econòmica" de la zona de Badalona, que tingueren diverses iniciatives. Havia una forta amistat entre Donato Murciano, Joaquim Aubí i Jaume Dam, tots tres formava part dels homes que tiraven endavant l'anarquisme i la seva organització a Badalona. El 1939 Jaume Dam Puigdollers, va ser castigat, tenia una llarga condemna i va morir malalt a la presó, amb un estat feble i tuberculós, segons ens explica el militant badaloní Josep Costa Font.

Un altre dels anarquistes processat en el mateix dia fou Jaume Corcoll Termes, que treballava de mecànic en un taller de "Feliu Tarrés Tarrés". El juliol de 1936 vivia a Sant Vicent dels Horts, i se sap que durant aquells dies va estar actuant amb les patrulles de control. Concretament se l'assenyala el 21 de juliol prestant un servei de vigilància custodiant a dinou persones addictes al "glorioso movimiento nacional", amenaçant amb un fusell si intentaven escapar-se-li.

I un altre fou Cesarea Coll Hernández, llibertària de què a penes tenim dades. I en el mateix judici hi ha un nombrós grup de persones i causes que no tenen res a veure els uns amb els altres que ni tan sols eren

llibertaris o almenys no hem trobat, cap lligam. Eren: José Bosch Daniel, Camila Coll Pique, Francisco Carrasco Guillén, Jaime Castro Canals, Luisa Bernaldo de

Quirós, Maria Faig Conte, Francisco Porta Martí, Josep Carrillo Rodríguez, Miguel Framis Privat, Joan Chale Lluch, Joan Duran Planas, Àngel Domínguez Jarque, Manel Gómez Jaén, Josep Guardiola Busquets, havien passat tot just un parell de mesos i el feixisme anava per feina i havia de condemnar qualsevol sospita.

D'aquest procés que tenim al davant Donato Murciano Argiles fou condemnat a mort, acusat de formar part de les Patrulles de Control tant a Badalona com al Mongat; e inclús amb les influències de les Patrulles de Barcelona, actuant d'escolta del mateix Josep Asens. Era si fa o no fa, ser del grup d'anarquistes selectes de les Patrulles d'Aurelio Fernández, com d'altres com Francisco Porta Martí, condemnat a vint anys de reclusió temporal. Césaria Gil Fernández ho va ser a quinze anys de reclusió temporal i la resta patiren penes un xic menor com José Bosch Daniel, Jaime Corcoll Termes, Francisco Carrasco Guillen, Jaime Castro Canals , Jaime Berenguer Llorca, Juan Duran Planas, a la pena de 12 anys y un dia de reclusió temporal. María Faig Conte a la pena de dotze anys de reclusió major , Camila Coll Piquer a 9 anys de presó major, i van ser absolts Luisa de Bernardo de Quirós y Miguel Framis Privat. Que van ser posats en llibertat en acabar el judici i tenir veredictes, l'1 de juliol de 1939.

Form. C-1
783

REPÚBLICA DOMINICANA
SECRETARÍA DE ESTADO DE LO INTERIOR Y POLICIA
NEGOCIADO DE INMIGRACION
SOLICITUD DE PERMISO DE RESIDENCIA DE
ACORDO CON LA LEY No. 16.

El señor José de Encarnación
CIUDAD TRUJILLO, R. D.

Yo, Joaquín Aubí Casals, he sido admitido en
la República Dominicana como inmigrante y solicito un Permiso de Residencia.

1.- Ingreso según de Rutas Externas, N.º. , serie de inscripción, por los derechos
que en la presente se detallan:

2.- Ingreso hecho por el pago en efectivo al fisco según por la Ley:

Hecho esta fotografía de frente y una de perfil idéntica a las q. han sido adheridas a esta solicitud.
Los datos relativos a mi llegada a la República Dominicana y mis generales son los siguientes:
Punto de entrada Ciudad Trujillo; fecha de entrada, 10 Enero 1940;
Procedente Cuba modo de transporte Auto
edad 36 años sexo masculino color blanco profesión Viajero
n.º peso 70 K. estatura 1.72 nacionalidad Española
estado casado país de origen España color
de los ojos castaños; color del pelo castaños
algunas particularidades físicas ninguna
Residencia San F. Marcos, calle av. Rafael Delgado #66.
Reg. de Extranjeros, Truj. No. Céd. No. Fecha

Valor del impuesto \$ 2.00 (seis 10 céntimos)

FOTOGRAFÍAS DEL SOLICITANTE

Esta solicitud es correcta y ha sido escrita
y jurada ante mí en
10 de Enero de 1940
Joaquín Aubí
Firmado en la ciudad de

25323

Referent a Joaquín Aubí Casals, segons sembla, va poder fugir primer a França i des d'allí amb el Vaixell Cuba va embarcar al port de Burdeos, el 11 de gener de 1940, amb la seva família Rosa Muñoz Solà, i els fills Aurora Aubí Muñoz (12 anys) i Ferran Aubí Muñoz (10 anys). Tenien com destí Santo Domingo, però un cop arribat el vaixell, en Leonidas Trujillo no va deixar que el passatge desembarques i al final varen haver d'anar fins a la Martinica. Per fi Lázaro Cardenas de Mèxic autoritza el desembarcament al port de Coatzacoalcos, i després el camí el va portar fins a Cuba. Al final va morir a Miami. Diuen que en aquesta etapa cubana, va ser expulsat de la CNT, o potser ell mateix des de terres tan llunyanes senzillament va deixar de pagar la quota d'associat com era freqüent en aquella època. Queda pendent una mirada aquesta etapa cubana d'Aubí.

Les Patrulleres de Control es van dissoldre definitivament amb un decret de la Generalitat signat i publicat el 4 de juny de 1937,tot i que ja estaven malmeses meses abans. A partir d'aquell moment la policia més coneguda per les inicials de SIM, una policia dita professional que va començar a castigar i multiplicar per tres les saques que dia a dia es produïen a la ciutat de Barcelona i voltants.

Manel Aisa Pàmpols
Febrer 2024
continuara